

UZLAŞMAZLIK HASTALIĞI

Prof. Dr. Taha Cabir Alvani

(İHTİLAF – Farkın Farkındalığı –

TAHA CABİR ALVANI

UZLAŞMAZLIK HASTALIĞI

Kitabından Bölüm Mahya Yayınları, 2015)

Çağdaş İslam dünyası, salgın halini almış sayısız hastalıklara bağımlı hale gelmiştir. Ahlaki uyuşukluk ve entelektüel felç, içeride yıkıcı hareketler, dışarıdan boyunduruk altına alma çabaları, adaletin ve adil muamelenin yokluğu, sömürü ve yozlaşma, cehalet, hastalık ve yoksulluğun aşırı boyutlara ulaşması, israf, bağımlılık, güvensizlik, uzlaşmazlık ve öldürücü mücadelelerle uzayıp giden liste çok uzun ve acı vericidir. Bu hastalıkların çokluğu ve şiddeti, doğal ve ekonomik zenginliklere sahip olanlar da dâhil bütün ulusları ve insanları yeryüzünden silip atabilecek niteliktedir. Böylesine öldürücü hastalıklarla kuşatılmış bir haldeyken, İslam ümmetinin nasıl hayatta kaldığını merale etmemek mümkün değildir. Bu ümmetin bugüne kadar korunmuş ve halen de varlığını sürdürebiliyor olmasının nedeni; hem Kuran mirasına hem de Resulullah'ın Sünnet'ine hâlâ tutunuyor olmasıdır. Ayrıca bu ümmet içinde Allah'a dayanmaya devam eden ve O'nun rehberliği ve affını samimiyetle isteyen bazı doğruluk timsali insanların hâlâ varlığıdır. Bu durum, sırf resulü aralarında olduğu için Allah'ın, kâfirleri bile cezalandırmadığını ve hâlâ tevbe etme olasılıklarının bulunduğunu açıklayan ayetten de anlaşılabilir. (Enfal, 8/33)

Günümüzde İslam ümmetinin başındaki en tehlikeli hastalık, uzlaşmazlık ve ihtilaftır. Bu hastalık her bölgeyi, her şehri, her toplumu etkileyecek hale geldi. Zararlı etkisi fikirlere, inançlara, ahlaka ve davranışa, konuşma ve etkileşim biçimlerine nüfuz etti. Hem kısa hem de uzun dönem hedefleri ve maksatları etkileyerek dönüştürdü. Tıpkı karanlık bir hayalet gibi, insanların ruhunu kuşatıyor, atmosferi zehirliyor ve sonunda kalpleri kısır ve ıssız yerlere dönüştürüyor. Birçok insan birbiriyle ihtilaf içinde. Bu durum tüm İslam esasları, emirleri ve yasaklarının, yalnızca insanları uzlaşmazlığa sevk ettiği ve onları öldürücü bir çatışmaya sürüklediği izlenimini doğuruyor. Bu eğilim Kuran ve Sünnet esaslarına tamamen aykırıdır. **Kur'an ve Sünnet'te, Allah'ın birliğini (tevhid) ikrar etme esas görevine vurgu yapıldıktan hemen sonra, tek bir husus öne çıkarılmaktadır: İslam ümmetinin birliği (ittihad).** Bu emirlerin hedefi; Müslümanlar arasında barış ve uyumu bozan, müminlerin kardeşliğini mahveden her türlü ihtilafı ortadan kaldırmaktır. Ayrıca İslam esaslarında, Allah'a ortak koşmanın (şirk) yasaklanmasından sonra, ümmet içinde uzlaşmazlıktan daha çok kötülen bir davranış yoktur. Allah'ın ve Resulullah'ın emirleri, Müslümanları birliğe ve dayanışmaya, kalplerini birleştirmeye ve çabalarını tek bir davada uzlaştırmaya çağıran sözlerle doludur. Müslümanlar yalnızca Allah'a iman edip ibadet ettiklerinden, peygamberleri, kitapları, namazda yöneldikleri kibleleri ve varlık nedenleri tek ve aynı olduğundan, ortak bir davada birleşmeleri gerekir: **“Doğrusu tevhid dini olan Müslümanlık, bir tek din olarak sizin dininizdir ve Ben de Rabbinizim, artık Bana kulluk edin.”** (Enbiya, 21/92)

Maalesef buna rağmen Müslümanlar, tartışmasız bir şekilde, yalnızca Allah'a iman ve ibadet inancını unuttular ve birbirleriyle güçlerini birleştirme çağrısını terk ettiler. Bu durum doğuracağı tehlikelerin tamamen bilincinde olmalı ve İslam dünyasındaki bölünmüşlük krizinin köklerine inmeye çalışmalıyız. Başlangıç olarak, Müslümanların kalbindeki **“iman boyutu”**nu yeniden canlandırmalıyız. Bu boyut Müslümanların birbirleriyle ilişkilerini düzenleyen ana faktör olmaktan neredeyse tamamen çıktı. Bu durum İslam anlayışının bozulmasının, zararlı uygulamaların ve gayrimüslim toplumların baskıları ve dayatmalarının bir sonucudur. İman boyutunun yeniden canlandırılması ve doğru İslam anlayışı, ilişkilerimizi pekiştirmenin, farklılıklarımızı anlamamanın ve bu farklılıkların kalplerimizde pas tutan tüm kötü izlerini silmenin tek garantisidir. Böyle bir yenilenme ne kadar rahatlatıcı ve ne kadar da huzur verici olurdu! İslam'ı doğru öğrenmek ve anlamak, bize çeşitli eylem kategorilerini doğru dürüst takdir etme fırsatı verecektir: Neyin tavsiye edilir veya izin verilir olduğunu, neyin zorunlu veya yükümlülük olduğunu vs. Böylelikle davamızın yüksek hedeflerini göz önünde bulundurabilecek, uzlaşmazlık ve tartışma yoluyla sürekli itişip kakışmaktan kurtulacağız. Ancak ahlaki emirlere olan saygımızı, İslami davranış etiği ve normlarını da kaybettik. Bu yüzden kolaylıkla ayrılığa ve ölümcül çatışmaların tuzağına düştük. İşte Kuranın **“dar ve sınırlı bir varoluş”** ve bir başarısız yaşam olarak adlandırdığı miras budur. Bu miras yüzünden sonunda acizlik ve yıkım içinde kalakaldık. Gerçekten de Rabbimizin uyarısı bu yöneydi: **“Allah'a ve Peygamberine itaat edin; çekişmeyin, yoksa korkar başarısızlığa düşersiniz ve kuvvetiniz gider. Sabredin, doğrusu Allah sabredenlerle beraberdir”**. (Enfal.8/46)

Kuran bize peygamberlerin ümmetlerinin tarihini anlatarak onlardan ders çıkarmamızı istiyor. Bu tarih bize ulusların yükselişini, medeniyetlerin kuruluşunu ve gelişimini açıkça gösteriyor. Ayrıca nasıl gerilediklerini de anlatıyor. Gerileme ve çöküşün; dar görüşlü hizipçiliğin, ihtilafın ve uzlaşmazlık hastalığının doğrudan sonucu olduğu konusunda bizleri uyarıyor: **“Allah'a yönelerek O'na karşı gelmekten sakınınız, namaz kılınız, dinlerinde ayrılığa düşüp fırka fırka olan, her fırkanın da kendisinde bulunanla sevindiği müşriklerden olmayınız.”** (Rum, 30/31-32)

Ayrılığa ve bölünmeye yol açan anlaşmazlıklar, Resulullah'm rehberliğini terk etme ve Ona yabancılaşma anlamına gelmektedir. Allah, Kuranda Resulullah'a **“dinlerini parça parça edenler ve kendileri de grup grup ayrılmış olanlar”**a ilişkin olarak şöyle diyor: **“Fırka fırka olup dinlerini parçalayanlarla senin hiçbir ilişiğin olamaz.”** (Enam, 6/159) Bu ayet insanların hoşgörüsüz, diğerlerini dışlayıcı, **“ilahi vahyin tek gerçek sahipleri”** olma iddiasından doğan bütün hizipçilikleri lanetlemektedir. Bu ayet Kurandan önceki dönemlerin ehl-i kitabına da uygulanabilir: Onların sorunları yalnızca çok az bilgiye sahip olmaları ya da bilgilerinin onları yanıltması değildi; bu bilgileri adaletsizlik yapmak ve karşılıklı husumet tohumları ekmek için kullanmalarıydı: **“Kitap verilenler, kendilerine ilim geldikten sonra, aralarındaki ihtiras yüzünden ayrılığa düştüler.”** (Al-i İmran, 3/19) Bu ayetin ışığında, **“Müslümanların, gerçekten son hakiki dinin ve bu dinin içerdiği hakiki ilim ve rehberli-**

ğın doğru emanetçileri mi oldukları; yoksa önceki dinlerin mensuplarının zayıflıklarının ve onların karşılıklı kıskançlık ve nefretlerinin ve diğer yıkıcı davranışlarının mı mirasçıları oldukları?” sorulabilir. İhtilaf, karşılıklı kıskançlık ve dini hizipçilik İslam öncesi dönemde Yahudi ve Hıristiyanların felaketine ve dinlerinin geçersiz kılınmasına doğrudan etki eden faktörler oldu. Onların tarihî, sahîh kitabın (Kuran) ve Hz Muhammed’in peygamberliğine tutunanlar için açık ve kalıcı bir derstir. Kur’an’ın yerini alacak başka bir kitap olmayacağını ve Kur’an’ın hükmünün ebediyen geçeri olacağı idrak edilirse, bu ders daha da etkileyici olacaktır. Bu hakikat, İslam ümmetinin başında şu an bulunan hastalıkların ölümcül olmadığı yönünde biraz iyimserlik veriyor. Bu hastalıklar, ümmetin bu acziyette ısrar etmesi halinde iltihap üretmeye devam edebileceği gibi tedavi de edilebilir. Bu sonuç birçok kimse için arzuladığı bir sonuçtur. Eğer bu hastalıklar atlatılabilirse, bölünmeler duracak ve ümmet yeniden doğru yola, sağlıklı ve hayat dolu yola girecektir. Son ilahi mesajın sunduğu bu imkânlar, İslam ümmetine önemli sorumluluklar yüklemiştir.

Peki, bu sonucu nasıl elde edeceğiz?

İlk olarak insanlar arasında olaylara bakış açıları ve işlerini yürütme tarzlarında doğal farklılıkların bulunduğunu kabul etmeliyiz Her bireyde toplumu inşa etmek için zorunlu olan çeşitliliğe büyük ölçüde katkıda bulunan doğal bir benzersizlik vardır. Hepsi birbirinin aynısı olan ve aynı kapasitelere sahip insanlar arasında sosyal ilişkiler kurmak imkansız olurdu. Bu durumda karşılıklı etkileşim, ne vericilik ne de gelişim imkânı sağlanırdı. Halbuki, yetenek ve beceri çeşitliliği bireyin zihinsel ve işlevsel becerilerindeki çeşitlilikten doğar. Bu doğuştan ve sonradan kazanılmış farklılıklar birleştiğinde, insanın gelişimine ortam oluştururlar. Bütün bunlarda Allah’ın kudret ve hikmetinin yansımalarını görüyoruz. Eğer görüş farklılıkları sağlıklı bir çerçevede işletilirse, akli zenginleştirir, entelektüel gelişimi hareketlendirir ve bakış açılarının genişletilmesine yardım edebilir. Böylece sorunlara, konulara geniş ve derin etkileri çerçevesinde, daha doğru ve daha ayrıntılı olarak bakabiliriz. Maalesef gittikçe zayıflayan bir ümmet ile böyle bir şey mümkün değildir. Sağlıklı farklılıklardan kaynaklanan olumlu avantajların tümü, yerini kronik uzlaşmazlık hastalığı ve ölümcül zehrine bırakmıştır. Bunlar da ruhlarımızı zayıflatıp, eritmekte ve bizi, intihar sürecine itmektedir. Durum, farklı görüşlere sahip olanlardan bazılarının fiziksel varlıkları itibarıyla yok oluşa sürüklenmesine, bir kısmının ise İslam düşmanlarını kendilerine, aynı temel utancı paylaşan Müslüman kardeşlerinden daha yakın görmelerine yol açmaktadır. Eski ve yakın dönem İslam tarihi, ümmetin düşmanlarının uzlaşmazlık, mücadele ve iç savaş ateşini beslemeye devam ettiği zaman ortaya çıkan birçok üzücü ve acılı sahneyle doludur. Bu durum her geçen gün yoğunluğunu arttırarak sürmektedir. İnsanlar çoğu zaman meselelere dengeli ve bütüncül bir şekilde bakamıyor ve sorunun çeşitli boyutlarını göremiyor. Dar bakış açıları onların, yalnızca küçük bir yönü görmelerine neden oluyor. Bu yön her açıdan şişirilip büyütülüyor ve diğer tüm yönlerin veya sorunun tamamının dışlanmasına yol açıyor. Başkalarını yargılama, reddetme veya kabul et-

menin temeli haline geliyor. Bu önu güçlendirmek için, farklı görüşe sahip Müslümanlara karşı din düşmanlarından bile yardım alınabiliyor.

Rivayete göre, Vasıl bin Ata (mutezile fikir ekolünün kurucusu) bir grup Müslüman ile birlikteydi. Harici olarak bildikleri bazı kimselere rastladılar. Vasıl ve beraberindekiler, kendi görüşlerinden olmayan Müslümanların öldürülmesi gerektiğine inanan bu hariciler tarafından öldürülme riskiyle karşı karşıyaydılar. Vasıl, yanındakilerden sorunu çözmeyi kendisine bırakmalarını istedi. Hariciler, yanına gelerek tehditkâr bir ifadeyle sordular:

- **“Beraberinizdekiler kimdir?”** Vasıl cevap verdi:

- **“Onlar müşriktir; Allah’ın kelamını dinleyip şeriatını öğrenmek için koruma istiyorlar.”** Hariciler;

- **“Size koruma veriyoruz”** dediler. Vasıl da haricilerden, beraberindekileri eğitmelerini istedi. Onlar da kendi görüşlerine göre anlattılar. Sonunda Vasıl şöyle dedi:

- **“Ben ve beraberimdekiler sizin bize öğrettiklerinizi kabul ediyoruz.”** Bunun üzerine hariciler şöyle dedi:

- **“Haydi, birlikte gidin, zira din kardeşisiniz.”** Vasıl;

- **“Söylemeniz gereken bu değil”** dedi ve şu ayeti okudu: **“Putu tapanlardan biri sana sığınır, onu güvene al; ta ki Allah’ın sözünü dinlesin. Sonra onu güven içinde olacağı yere ulaştır. Çünkü onlar bilgisiz bir topluluktur.”** (Tevbe, 9/6) Vasıl,

- **“Bu yüzden bizi, güven içinde olacağımız yere götürün”** diye devam etti, hariciler birbirlerine baktılar ve şöyle dediler:

- **“Haklısın, öyle olsun.”** Daha sonra Vasıl ve grubunun yollarına devam etmelerine ve hepsinin evlerine güven içinde varmalarına yardım ettiler. (El-Müberra, el-Kamilfi'l-Luga ve'l-Adab, 2/122.)

Bu kısık görüş ayrılıklarının, basit konularda farklı görüşlere sahip bir Müslüman’ın, yalnızca kendisinin sahic, bozulmamış hakikate sahip olduğunu düşünen aykırı bir Müslüman grubun terörüne ve katline maruz kalmamak için gayrimüslim gibi davranmaktan başka şansının kalmadığı bir aşamaya ulaştığını göstermektedir. Gayrimüslimler bu aykırı fikir sahiplerinin elinde Müslümanlara göre daha fazla güven içindeydiler. Şiddetli uzlaşmazlık (ihtilaf), bencilce arzu ve istekler (heva) sürekli gelişme ve büyüme eğilimine sahiptir. Kişinin ruhunun derinliklerine nüfuz etmekte, aklını, tavırlarını ve duygularını kontrol altına almaktadır. Sonunda o kişi, olayların genel ve bütüncül görüntüsünü kaybetmektedir. Süreç içinde İslam’ın ortak, yüce amaçlarını ve temel esaslarını görmezden gelmektedir. Böyle bir kişi hikmet ve uzak görüşlülükten yoksun kalmakta, İslami ahlakın temel ilkelerini unutmaktadır. Tüm denge ve öncelik duygusunu kaybetmektedir. Bilgiye dayanmadan konuşma, ilim sahibi olmadan hüküm verme ve destekleyici kanıt olmaksızın uygulama böyle bir kişiye kolay gelmektedir.

Bu gibi kimselerin sayısı arttığında, suçlamalar yayılmakta, insanlar haksız yere sapkın, günahkâr ve hatta kâfir olarak yaftalanmaktadır. Bu kusurlara sahip bir kişinin dünyasına karanlık, bakışına karamsarlık hâkim olur ve kolayca fanatizmin kucağına düşebilir. Aslında bu durum ilim, hikmet ve ihtiyat nuruyla aydınlanmayan sefil nefsin bir yansımasıdır: **“Allah’ın nur vermediği kimsenin nuru olmaz.”** (Nur, 24/40)

UZLAŞMAZLIK HASTALIĞI

Körü körüne takipçilerin ve deneyimsiz kimselerin eline düşen fıkıh ekolleri, hikmet ve yetenek sahiplerinin verdiği fıkhi hükümler ve görüşler, bir tür yarı entelektüel hizipçilik ve siyasal fanatizm halinde yozlaştırılmaktadır. Şu ya da bu görüşü desteklemek için Kur’an ayetleri ve hadisler seçici bir şekilde kullanılmakta ve belli bir hizbin görüşüne uymayan her ayet ya da hadis geçersiz veya neshedilmiş olarak değerlendirilmektedir. Bu durumun net sonucu; fanatizmin artmasıdır ve böylelikle yaygın söylemin; **“Rabia Kabilesinin yalancısı, Mudar kabilesinin doğru söyleyeninden daha iyidir”** -bir başka ifadeyle, ister yanlış isterse doğru olsunlar, onlar benim insanlarım- olduğu, İslam öncesi cehalet dönemine dönüşmektedir.

İlk Müslümanların arasında ihtilaf yoktu. Onların görüş farklılıkları vardı ve bunlar yadsıma ve hizipçiliğe neden oluşturmuyordu. Fikir ayrılığı yaşıyor, ama birbirlerinden kopmuyorlardı. Çünkü gönül ve amaç birliği onlar için nefsi değerlendirmelerden çok daha önemliydi. Kişisel zaaflarından kurtulmaya, işledikleri hatalar, düzeltmeye istekliydiler. Resulullah, ashabin içinden en iyilerden olan birini haber verdi ve o sahabenin cennetlik olduğunu müjdeledi. Sahabe, bu övgünün nedenini anlamak için o kişinin davranışlarını ve yaptıklarını incelemeye koyuldu. Sonunda Resulullah bu kimsenin başarısının nedeninin, hiçbir zaman kalbinde herhangi bir Müslüman’a karşı kin izi bulunarak yatağına yatmaması olduğunu söyledi. Görünüş itibarıyla birbirimizden çok farklı görünmeyebiliriz. Bununla birlikte başımızdaki felaketin kaynağı, içimizde, kalplerimizdedir. Birbirimizden kopuk yaşama eğilimimiz, yalnızca kendimize ihanetin ifadesidir. Allah şöyle buyuruyor: **“Günahın açığımı da gizlisini de bırakın.”** (Enam, 6/120)

Geriye baktığımızda İslam dünyasının ümmet bağlamında Kur’an ve Sünnet’e olan bağlılığına dayandırdığı meşruiyetle bir zamanlar tek bir devlet olduğunu görürüz. Günümüzde ise kendi aralarında sayısız ve şiddetli uzlaşmazlıklar bulunan birçok küçük devlet haline gelmiştir. Bu devletlerin her biri birlik ve bütünlük içinde olduklarını seslendirseler de, her devlet birbiriyle çatışan farklı oluşumlara sahne olmaktadır. Aslında bizim krizimiz entelektüel bir krizdir ve çok ağır bir sorundur. İslam dünyasının entelektüel faaliyetleri ve üretimi güçlü olduğunda, İslam ümmeti yeniden varoluşunun temel ve en yüksek meşruiyetini Kur’an ve Sünnet’e bağlılıktan aldığı anda; işte o zaman İslam’ın mesajını yüceltebilecek, maddi şartların ağırlığına ve önümüzdeki engellere rağmen bir medeniyet inşa edilebilecektir: **“Elbette güçlülükle beraber şüphesiz bir kolaylık vardır.”** (İnşirah, 94/5)

Kur'an ve Sünnet'ten sapmamız bizi ihtilafa ve yıkıma götürdü: **“Allah’a ve Peygamber’ine itaat edin; çekişmeyin, yoksa korkar başarısızlığa düşersiniz ve kuvvetiniz gider.”** (Enfal, 8/46) İslam, her kabile ya da grubun kendi ilahının bulunduğu Arabistan’daki bu bölünmüşlüğe son verdi. Bütün bu sahte ilahları hükümsüz kıldı.

TAHA CABİR ALVANI

UZLAŞMAZLIK HASTALIĞI

Ekonomik açıdan ve düşünce yönünden yalnızca tüketen toplumlar haline dönüşen günümüz Müslümanlarının, maddi kaynakların yetersizliğinden veya şartların zorluğundan şikâyet etmeye hakları yoktur. Zira asıl hastalığımız, imanımızın kuşaticılığını, bir ve ortak hedefler bilincini yitirmemizdir. Yaşamımızdaki daha yüce maksat ve meşruiyet bilincinin de kaybolup gitmesiyle İslam toplumlarının hem azmi hem de istikrarlı entelektüel çabaları felç olmuştur. Aklımızı etkisi altına alan bu entelektüel felçle, davranışlarımızı etkileyen ahlaki krizden kurtulmak için entelektüel formasyona ve önceliklerin yeniden belirlenmesine önem vermeliyiz. Bunlar, yeni kuşakların eğitimini şekillendiren özellikler olmalıdır. Bu hedeflere ulaşmamız için, Kur'an ve Sünnet'e sarsılmaz bağlılıklarıyla dikkat çeken örnek neslin (Asr-ı Saadet Müslümanlarının) mirasına dönmekten başka bir yol yoktur. Bu mirasın ilkelerinden olan, hakiki ilim arayışını ve bu ilmin uygulamaya konulmasını yorulmaksızın sürdürmektir. Bu araştırma ruhunu yeniden yakalamaya ve bu ruhun devamını sağlayacak güvenceler oluşturmaya ihtiyacımız var. İlim ile ahlak arasındaki bağlantı yeniden kurulmalıdır. İctihat yapma işlevini düzenlemek için hüküm çıkarma, sonuca varma ilke ve kurallarının uygulamaya konulması gerekir. Ümmetin birliğini sağlamak üzere araştırmalar yapılmalı ve İslami dayanışmayı gerçekleştirme maksadıyla işbirliği alanları belirlenmelidir. Bütün bunların, Allah'ın inayetiyle, açık ve sistematik bir yöntemle yapılması ve sürdürülmesi gerekir.

Bu kitap önümüzdeki yol haritasını çıkarmaya yönelik küçük bir adımdır. Bizi kuşatan derin trajedinin bilincinde olarak, bazı kimseler böyle bir kitabın İslam dünyasının günümüzdeki objektif durumunu ele alması ve tek bir ülkede bulunan, birbirinden bağımsız doksan üç örgütten oluşan İslami hareketin çağdaş farklılıkları ve tartışmalarına çözümler getirmesini önerdiler. Elbette böyle bir durum, İslami ideallere karşı lakaytlığın zirvesinde olduğumuzu, çatışan çıkar ve eğilimler bataklığına saplandığımızı gösterir. Ancak fanatiklerin saldırganca cesaretleri ve kibirli iddialarına, dikkafalı, entrikacı ve plancı işbirlikçilerin sorunlu ve kavgacı yapılarına dikkat etmek gerekir. Bütün bu eğilimleri doğrudan çürütmek ve çeşitli İslami grupların görüşleri ve çıkarlarını açıkça ve dürüstçe ifşa etmek, bana göre İslam dünyasına barış, huzur ve işbirliği getirmeyecektir. Ancak Allah'ın izniyle, Müslümanları, özellikle de gençleri, İslam ahlakı ve adabına yönelik açık bir ilim ve kavrayışla donatmak, böyle bir barış, uyum ve işbirliğini başarmanın ön şartı ve güvencesidir.

Ümmet içinde çatışan çeşitli grupların, farklılıkları ele alırken İslam ahlakı ve ilkelerini bilmeleri, bu ilkeleri bütün işlerinde dikkate almaları, gençlerin bu ilkelere göre yaşamak üzere eğitilmeleri, kuşkusuz ümmetin enerjisinin büyük bir kısmını açığa çıkaracaktır. Bu enerji şimdi faydasız iç çatışma alanlarında boşa harcanmaktadır. Müslüman akıl kendi medeni ro-

lünün bilincine vardığında, ümmete ait olmasına karşın yadsınanları geri kazanmayı hedefleyecektir. İslami mücadelenin bilinçli neferleri, ümmetin birlik ve sağlığının yeniden onarımını, sonunda İslam medeniyetini yeniden inşa etmek için güçlü ve istikrarlı bir temel inşa etme acil görevini üstlenmelidir.

TAHA CABİR ALVANI

UZLAŞMAZLIK HASTALIĞI

Ölümle yaşam arasında tek bir an vardır. Eğer kararlılığımızda samimi isek, Müslümanları İslam karşıtı etkilerden kurtarmamızı engelleyecek hiçbir şey yoktur. Allah'ın yardımıyla müminlerin birleşecekleri gün gelecek ve o gün kaybedenler, anlayamadıkları hakikatleri yok sayanlar olacaktır.

İHTİLAF

-Farkın Farkındalığı-

s. 13-23

Düzenleyen

CELAL SANCAR

20.12.2015, Ankara